

ІВАН ЛЕВЧЕНКО – член Національних спілок письменників та журналістів України, заслужений журналіст України, кандидат історичних наук, доцент.

Народився 8 лютого 1952 року в селі Мала Токмачка Орхівського району Запорізької області. Через ранню смерть батьків виховувався в Новомиколаївській та Запорізькій школах-інтернатах. Закінчив українське відділення філологічного факультету Запорізького педагогічного інституту та аспірантуру ЗМІ Академії суспільних наук у Москві.

Працює прес-секретарем Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Автор поетичних збірок «Мигдаль на руїні», «Недрузи не зраджують ніколи», «Стою на Майдані», «Встречаю песней новый день», «Порятунок у шторм», «Все повертається в житті», «Єднаймося, браття!», «Я вірю: Україною Крим проросте!», «Ні, не все ще втрачено!», а також документальної трилогії «Історія протистояння», «Ми з ліцензією» та «Отак і живемо», які можна можна прочитати на потужному Інтернет-порталі «Українське життя в Севастополі».

НЕ ГУБІМО В СОБІ УКРАЇНУ!

Добірка віршів

ПЕРШЕ СЛОВО

Проснулося слово: «Добридень! Я – слово». Довкола поглянуло – всі собі сплять... «Добридень!» – воно привіталось знову. І сонячний промінь озвався здаля.

Промінчик ласкавий у вікна поглянув. Постукав у шибку: «Вставати вже час!» І звідкись почулося: «Надто ще рано!» І слово здивовано змовкло ураз.

А я так боюся цим словом спізнитись: Сказати «Добридень!» і дещо окрім... Якщо комусь рано – будь ласка, поспіте! А слово проснулось. Ну, що тепер з ним?

Кажу тому слову: іди поміж люди! Якщо і не зможеш когось розбудить, То, про всяк випадок, поруч ти будеш. І хтось та почує. Добридень! Іди!

НЯНЯ ДЛЯ ДЖЕКІ

Нас міняє час – цей гример жорстокий: Так вже замаскує – не впізнати ніяк. Стрів я однокурсницю через тридцять років:

– Галю, ти?
– Іване?! Ну, як бачиш, я...
І розговорились:
– Як ти?
– Та нічого.
– Ну, не прибідняйся! Чула: ти – поет.
– А ти й досі в школі?
– Ні, вже, слава Богу!
Я в собаки... няня. Є такий проект...
Мій хазяїн любить Джекі до нестями.
Зараз я на море маю їхати з ним.
– Себто ти і Джекі?
– Так. І поміж нами,
У Криму на двох нас жде розкішний дім.
Ну, бувай! Спішу я. Ще на ринок треба:
Щось купити з їжі. І купальник теж.
Дай мені мобільний – подзвоню до тебе.
А то, як донині, знов десь пропадеш.
Записала номер. І побігла далі.
А із мене рими забриніли враз.
Краща однокурсниця і красуня Галя –
Няня для собаки. Як там: Джекі, фас!..
Увижалося море у Криму далекім.
І чайні крики. І розкішний дім.
Де на сонці грівся і купався Джекі.
Поруч невідступно няня Галя з ним.

РАНКОВА МОЛИТВА

У густому-густому тумані
Заховалося місто моє.
Я не ремствую, Господи: ранок!
І святиться ім'я хай твоє.
Бо знайома мені ця дорога
І нікому не збити з путі.
І не ремствую я ні на кого,
Окрім себе, хіба що в житті.
Хай сховались, як місто в тумані,
Неутримні щасливі літа,
Але дякую, Боже, за ранок,
Із якого мій день вироста,
Що моя струменить ще дорога
І не щезло бажання їти.
Наче в казці: з туману густого
Проявляється Київ святий.
Оживають авто і трамваї.
І мурашник людський ожива.
А про що моє серце співає,
Хай розкажуть ранкові слова.
Бо не все ще сховали тумани.
Та й сьогоднішній вже розтає.
Я не ремствую, Господи: ранок!
І святиться ім'я хай твоє.

ТІТКА МАРІЯ

Вже майже не ходить. І мовчки старіє.
І вернуть носами вже внуки при ній...
Як важко живеться Вам, тітко Маріє!
Про що Ваші ночі? Про що Ваші дні?
На грядці zostались цибуля й квасоля.
А яблук вродило – й ніхто не збира...
Заводять вітри надоїдливе соло.
А їх, як симфонію, слуха стара.
Вистукують в шибку – мов гості до хати –
Осінні дощі. Із вітрами дощі.
А тітці Марії вже восьмий десяток.
Нема навіть пса. Десь утік. Ні душі!
Було – приїздили невістка із сином,
Як внуків колись доглядала малих.
І навіть до міста поїхати просили...
Чому ж не послушали, тітко, Ви їх?
Чи то не хотілось квартири міської,
Чи жаль було кинути землю і двір,
Бо тут же могила і дядька Миколи...
А як це – один щоб залишився він?!
Вже й сили немає ходити до нього –
Не те, щоб зірвати густі пірії...
І тітка Марія прохає у Бога,
Щоб він до Миколи забрав і її.
Вистукує дощ. І не спиться Марії.
А ніч обляга все, мов чорна труна.
Вже майже не ходить. І мовчки старіє.
То дощ у вікні? Чи то плаче вона?

НЕ ГУБІМО В СОБІ УКРАЇНУ!

Цей контраст дошкуляє щодня:
На тлі вбогості – шик можновладців...
Загнуздала тривога коня.
І проснулась одвага козацька.

Гики вершників. Збита трава.
І малиновий стяг пломеніє.
Стрепенулась важка булава
У гетьмана на древній Софії:

«Під хоругви ходіть бойові,
Як запрагнете кращої долі.
Чи в Америці десь, чи в Москві,
Хоч під ким, а неволя – не воля!»

Станьте миром за землю свою,
І не ганьте нев'янучу славу,
Що добыта в тяжкому бою
Проти недругів наших лукавих.

М'яко стелять. Та боки болять
Після ночі – під ранок прозоріння.
Доки є незалежна земля,
Доти є незалежна країна».

І завмерло усе. Відгуло.
Як запізне прозоріння гетьмана.
Це наснилось чи справді було,
Україно моя безталанна?

Бачу: кошелі тягнуть жінки –
Скарб нехитрий, аби щось продати.
Біля входу в метро – пияки.
І з дитиною жебрає мати.

А в тієї он напис в руках:
«Поможіть – умирає дитина!»
Кошти треба. Хвороба тяжка:
Лейкемія – рак крові – у сина.

То Чорнобиль дається взнаки:
Що під Києвом, і політичний.
З жиру бісяться владців синки,
В бідняків – злидарюють довічно.

Україно, проснися! Дітьми
Заклинаю тебе – нашим цвітом.
Бо допоки ти є, доти ми,
Як народ, чогось варті на світі.

Підсолодженням знадам не вір,
А навчися себе шанувати.
Доки ти є у нас – ми живі.
І це нас українцями звати.

Українці ми є. Не хохли.
І це нам заповідано здавна,
Щоб Вітчизну свою берегли,
Рідну землю, і волю, і славу.

Ми розправимо плечі. Й висот
Ще сягнем у житті неодмінно.
Тільки вірити треба в народ
І в собі не губить Україну.

